తోకాడించని కుక్క

పినిశెట్టి శ్రీరామమూర్తి

ఈమాట కొందరికి ఆశ్చర్యంగా తోచవచ్చు. మరికొందరికి హాస్యంగా స్ఫురింపవచ్చు కాని, "నోరుండి మాట్లాడలేని వాళ్ళు, చెవులుండి వినలేనివాళ్ళు, కళ్ళుండి చూడలేని వాళ్ళు – మన మనుషుల్లో వుండగా – వెధవది మాటామంతీ లేని కుక్క తోకవుండి ఆడించలేక పోయిందంటే ఆశ్చర్యపోవడం ఎందుకూ."

సుబ్బారావుకు మొదటినుంచీ కుక్కఅంటే పరమ అసహ్యం. అంతే కాదు ప్రబల విరోధంకూడా. తను బ్రహ్మచారిగావుంటూ, కాలేజీలో చదివేరోజుల్లో ఒకనాడు తీయటి కలలకోసం ఎదురుచూస్తూ, అర్ధరాత్రి నిద్రకోసం తపస్సు చేసే సమయంలో నిద్రపట్టబోతూ వుండగా వీధి మొగలో ఒక కుక్క కొంప మునిగినట్టు మొరిగి మొరిగి ఎవరూ తనను ఖాతరుచేయడంలేదని బాధతో కుయ్యోమంటూ శోకండాలు ప్రారంభించింది. దాని అరుపులకు సానుభూతి చూపిస్తున్నట్టుగా మరో నాలుగు కుక్కలు కంఠాలు కలిపినై. సుబ్బారావుకు ఈ హృదయవిదారక ధ్వనితో తీయటి కలలమాట అటుంచి నిద్రకూడా పాడై కోపంతోలేచి, కర్రతీసుకొని వీధిలోకి పరుగెత్తేడు – తీరా అతను వెళ్ళే సరికి ఒక్క కుక్కకూడా కనిపించలేదు.

ఇది దినసరి కార్యక్రమమైపోయి,

ప్రాణం విసిగి, కుక్కలబాధ భరించ లేక మరో వీధిలోకి మకాం మార్చాడు. కాలేజీకి కొంచెం దూరమని మొదట్లో బాధపడ్డా, ఆగదిలో చేరిన్నాడు రాత్రి కుక్కల మొరుగుడు ఎక్కడా విని పించకపోవడంతో "హమ్మయ్య" అంటూ పెద్దగండం గడిచినట్టు ఫీలయ్యాడు. ఆరాత్రి తీయటి కలలు రాలేదుగాని చల్లటిగాలికి చక్కటి నిద్ర పట్టింది. ప్రొద్దుట వాతావరణంచూసి రాత్రి వర్షం కురిసినట్టు తెలుసుకున్నాడు రెండురోజులు ఇలా గడవడంతో-కుక్కలను తమ వీధి దరిదాపులకు రానీయని ఆ ఇళ్ళ యజమానుల నందరినీ మన స్సులో అభినందించుకున్నాడు.

బి. కాం. పరీక్షలు దగ్గర పడ్డంవల్ల రాత్రుళ్ళు చదవడం మొదలు పెట్టాడు. చదువు అనడంతోనే నిద్ర ముంచుకరావ డంతో ఇప్పుడు కుక్కలు మొరిగితే ఎంత బావుండు ననిపించింది సుబ్బారావుకు.

ఏదో విధంగా పరీక్షలు పూర్త య్యాయి. ఫరవాలేదు పాసవగలనని గుండె ఓటవుపర్చుకున్నతర్వాత గుండెల మీద చేయివేసుకొని గత వారంరోజుల నిద్ర బాకీని ఈ ఒక్కరాత్రి హాయిగా తీర్చేయాలని నిర్ణయించుకొని కళ్ళు మూశాడు. ఇంకా సరిగ్గా నిద్రపట్టలేదు. ఇంతలో ఒక వంద ఫిరంగులు పేలి నట్లుగా, కొన్ని వందల ఉరుములు ఉరిమి నట్లుగా, కొన్ని వేల జలపాతాలహోరులా రకరకాల ధ్వనులు వినవచ్చాయి. ఉలిక్కిపడి నిద్రలేచాడు సుబ్బారావు. కొత్తగా వచ్చాయో లేక తమ ధాటికి తప్పుకున్నాడని తనమీద కక్ష తీర్చు కోవడానికి వచ్చాయో తెలీదుగాని అర డజనుకు మించిన కుక్కలు భయంక రంగా మొరగడం ప్రారంభించాయి. అరగంట ఓపిక పట్టాడు. కాని వాటి అరుపులకు అంతం లేనట్లనిపించింది. అవేశంగాలేచి మంచంమీదకూర్చున్నాడు. ఏదో మంత్రం వేసినట్లు అరుపులు ఒకే సారి ఆగిపోయాయి. తనంటే భయం కాబోలు, తను లేచినట్లు ఎలాతెలిసిందో! అని తనలో నవ్వుకొని తిరిగి ఆవీధిలోకి వెళ్ళిపోయి వుంటాయని నిర్ణయించుకొని ఈసారి గట్టిగా నిద్రపోవాలని మెల్లగా కళ్ళు మూశాడు. అవి మళ్ళీవచ్చి యుద్ధం ప్రకటిస్తాయని అతని మనస్సు శంకిం చక పోలేదు - కాని పాపం మరోగంట వరకు వాటి అలికిడి లేదు.

ఈసారి వాటిసంఖ్య పదికి మించింది. ఇందాకటికి రెట్టింపు ధ్వనితో రకరకా లుగా మొరగటం ప్రారంభించాయి. ఆ అరుపులు సుబ్బారావుకు తనను ఛాలెంజి చేస్తూ మ్రోగిస్తున్న యుద్ధభేరీల్లా అని పించాయి. లేచాడు నిద్రకళ్ళు ఒక్క సారి నలుపుకున్నాడు, ఆత్మ రక్షణార్థం మంచం క్రింద వుంచిన దుడ్డుకర్రను చేబూని, అలజడయితే శత్రువులు పారి

పోతారని నిశ్శబ్దంగా, అడుగులేసు కుంటూ వీధిన పడ్డాడు. నాలుగురోడ్ల కూడలిలో కుక్కలు సమావేశమై సమూహంగా సన్నాయి మ్రోగిస్తున్నాయి. అది వేసవికాలం కావడంవల్ల కొందరు అరుగుమీద పడుకొని, ఆ అరుపులకూ తమకూ అసలు సంబంధం లేనట్టు గుర్రు పెట్టి మరీ నిద్రపోతున్నారు. కుంభకర్ణుడిని మరిపించే వాళ్ళనిద్రలకు, వీధి వాళ్ళను దూషించకూడదనుకున్నా తెగ తిట్టిపారేసుకున్నాడు మనసులో. కుక్కల సైన్యానికి దగ్గరపడ్డాడు. గురి చూసి ఆ దుడ్డుకర్రను బలంకొద్దీ వాటి మీదకు విసిరాడు. అంతే! ఆ కర్ర గురి తప్పింది. అది పెంటపోసే డబ్బాకు తగిలి "ధనాల్" మని పెద్దధ్వనిచేసింది. కుక్కలు పారిపోయినా మరో అపాయం ఎదురైంది. ఆ డబ్బాతాలూకు ఇంటి వాళ్ళు అరుగుమీద పడుకున్నారేమో ఆ ఇల్లాలు "అమ్మో దొంగ" అని పొలికేక వేసి మరో మంచంమీద మంచి నిద్దర్లో వున్న వాళ్ళాయన్ని వాటేసుకుంది లేచీ లేవడంతోనే అతనూ "దొంగ దొంగ!" అని అరవడం మొదలుపెట్టాడు.

సుబ్బారావుకు కాళ్ళు వణకటం ప్రారంభించాయి. వణికే కాళ్ళను చూసే సరికి తన ఆకారం గుర్తుకొచ్చింది. కట్ బనీను, ఎరుపుమీద నల్లపువ్వుల సింగపూర్ లుంగీ.. ఆ స్థితిలో ఎవరుచూసినా ఆ చీకట్లో దొంగను గురించి శ్రమపడకుండానే తన్నుపట్టుకుని తంతారని అర్థం చేసుకున్నాడు. పులిని చూసిన లేడిలా పరుగు లంకించుకున్నాడు. సుబ్బారావు తిరోగమనాన్ని గమనించిన కుక్కలు ఇదే సమయమనుకుని మొరుగుతూ వెంటపడ్డాయి. ఇంతలో వీధిలోని వారంతా లేచి కర్రలూ, కటారులతో బయలు దేరారు. కుక్కల ధాటిని తప్పుకొని, ఊడిపోయే లుంగీపట్టుకొని గదిలో పడి తలుపువేసుకొని లుంగీ మార్చుకొని వణుకుతూ మంచంమీద కూర్చున్నాడు. కుక్కలు మాత్రం తన గుమ్మం ముందు నిలబడి మొరుగుతూనే వున్నాయి. అనుకున్నంతా అయింది. తలుపులు దబదబమన్నాయి. సుబ్బారావు గుండె కొంతసేపు ఆగి మళ్ళా పనిచేయడం ప్రారంభించింది. ఇంటి యజమాని లేచాడు. తలుపుతీసి "ఏమిటయ్యా! ఏమైంది" అని వాళ్ళను అడిగాడు. ఒక దొంగ పారిపోయివస్తూ ఈ గదిలో దూరాడండి'' అన్నాడొకడు "అర్జునా, పార్థవా, ఫల్గుణా" పిడుగు పడబోతున్నట్లు భావించి సుబ్బారావు గబగబా మంత్రాలు చదువుతున్నాడు. "సుబ్బారావ్!" అన్న ఇంటి యజమాని గంభీరమైన పిలుపు సుబ్బారావు చెవిలో పిడుగులా పడింది. ఇక లాభం లేదనుకొనిలేచి వణికేచేతుల్తో భయంగా తలుపు తీశాడు. ఎదురుగా ఒక ఏభైమంది వీరాధివీరులు కర్రలతో నిలబడ్డారు. వాళ్ళకుతోడు సుబ్బారావు

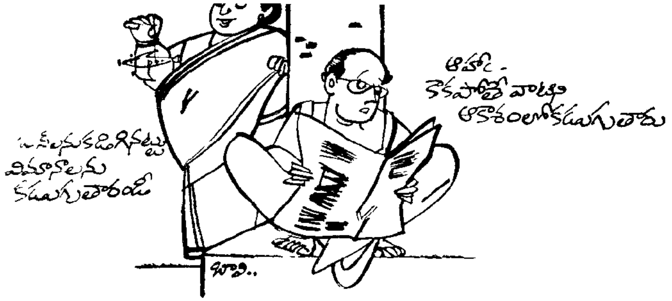

తలుపు తీయగానే మరోసారి "భౌయ్" మన్నాయి ఆ కుక్కల సపోర్టు ఆవీధి వీరులకు అసహ్యమనిపించి, తమ ఆయుధాలు వాటిమీద ప్రయోగించడంతో కుయ్యోమంటూ తోకముడుచుకొని పారిపోయాయి. "నీ గదిలోకి ఎవరన్నా వచ్చారా?" ఇంటి యజమాని ప్రశ్న. "అబ్బే! తలుపు గొళ్ళెంపెట్టి వుండే ఎలా వస్తారండి" అని ఎదురుప్రశ్న వేసి తన సమయస్ఫూర్తికి తనే ఆశ్చర్యపోయాడు కాస్త తూలి తలుపు పట్టుకున్నాడు. "అది నిజమే వీళ్ళంతా దొంగ దొంగ అని ఇంటిమీదపడితే అనవసరంగా లేవగొట్టా. మంచి నిద్దట్లో వున్నట్టున్నావ్ వెళ్ళి పడుకో" అన్నాడు సానుభూతిగా లోనికెళ్ళిన సుబ్బారావు మంచంమీద పడుకొని "భగవంతుడా! ఈరోజు పెద్ద ఆపదనుంచి కాపాడావ్!" అనుకున్నాడు మనసులో.

ఆ సంఘటన జరిగినప్పటి నుంచి సుబ్బారావుకు కుక్కను చూస్తే కోపం, ఒళ్ళుకి పరం వగైరా వగైరా ఒకేసారి పుట్టుకొస్తాయి.

ఆ తర్వాత పరీక్ష పాస్‌కావడమూ బేంక్‌లో వుద్యోగం రావడమూ, తదనంతరం కాస్త కట్నంతీసుకొని చక్కని చుక్కలాంటి సీతను భార్యగా స్వీకరించడము, మొదలైనవి రెండు సంవత్సరాల్లోనే పూర్తయ్యాయి.

ఆ ఇల్లాలి అదృష్టమా అన్నట్టు పెళ్ళికాగానే అతన్ని పట్నంలో పోస్టు చేశారు. పల్లెటూరి పిల్లయినా సీత, ఛాందస్సురాలు మాత్రం కాదు. ఇట్టే పట్టణవాసంలో కలిసిపోయే చనువు–చకచకలు ఆమెలో వున్నాయి. అందుకే ఆదిలో కట్నంకోసం చదువుతక్కువైనా పల్లెటూరి పిల్లను చేసుకున్నానే అని ఫీలయిన ఫీలింగ్ కొద్దిరోజులు ఆమెతో కాపరం చేయగానే మాయమైంది సుబ్బారావులో.

తీసుకున్నది తక్కువ అద్దెలోవున్న బంగళా పెంకుల కొంపైనా చుట్టూ చిన్న కాంపౌండు, దానికో కర్రలగేటు ఉండటంతో ఆఫీసరు వుండే ఇల్లులావుందని కొంతలో కొంత సంతృప్తి పడ్డాడు.

ఆ ఇంటికి వచ్చిన వారం రోజులకే

తన ఇంటిముందు చెత్తకుండీలో ఎంగి లాకు విసురుతూ సీత ఒక కుక్కను చూసింది. ఊరకుక్క అయినా దానిలో ప్రత్యేకత వుందనిపించింది. ఆకు వేయ గానే కృతజ్ఞతతో సీతనొకసారి చూసి గంభీరమైన నడకతో ఆకుదగ్గరకు వెళ్ళి ఏమీలేని విస్తరిని నాకటం మొదలు పెట్టింది. సీత మనస్సు చివుక్కుమంది. వెంటనే లోనికివెళ్ళి కూరకలిపిన అన్నం కాస్త తీసుకవచ్చి ఆ కుక్కకు వేసింది. ఈసారి " ఎంత మంచిదానవమ్మా " అన్నట్టు సీతనుచూసి ఆ కుక్క ఆమె ఆతిథ్యాన్ని గౌరవ పురస్సరంగా స్వీక రించింది.

సీతకుకూడా కుక్కలంటే పెద్ద అభి మానం లేదుగాని, ఆ కుక్కంటే ఎందుకో సానుభూతి ఏర్పడింది. ఇక ఆరోజు నుంచి కర్రలగేటు దగ్గర జీతం లేని గూర్ఖాలా కాపలా కాయడం, ప్రారంభించింది ఆ శునకరాజం సుబ్బా రావు వెళ్ళేటప్పుడూ వచ్చేటప్పుడూ ఈ కుక్క తన గేటు దగ్గరేతిష్టవేయడం చూసి కోపం ముంచుకొచ్చింది. అందులో తన విరోధి జాతికి చెందిం దాయె "సీతా ఈ కుక్కేమిటిక్కడ?" ఉండబట్టలేక ఒక రోజున అడిగేశాడు. " ఇంట్లో కాదుగదండి ... వున్నది బైటేగా? పైగారాత్రిళ్ళు ఎవరినీ రానీయ కుండా కాపలా కాస్తుందాయె" అంటూ తన పల్లెటూరి ధోరణిలోనే రాగంతీస్తూ సమాధానం చెప్పింది. "వెధవ కుక్క లంటే నా కసహ్యం" అన్నాడు. "ఈ కుక్క మంచిదేనండీ" అంది సీత. కోపంగా చూశాడు. సీత పకపకా నవ్వింది.

మరో రోజు సీత వంటగదిలో వుండగా ''భౌవ్" మంటూ కుక్కల అరుపులు వినిపించాయి. అనకోకుండా అభిమాన మేర్పడిన ఆ కుక్కను వేరే కుక్కలు కరుస్తున్నాయేమోనని వంట గది విడిచి పరుగున బైటికొచ్చింది సీత. ఇంకేముంది ... పది కుక్కలు తన కుక్కను చక్రబంధం చేశాయి. మధ్యన నిలచిన తన కుక్క వీరోచితంగా పది కుక్కలకూ సమాధానం చెబుతూ తన హక్కుభుక్తంగా భావించుకుంటున్న ఆ చెత్తకుండీని కాపాడుకోవడంకోసం ఘోరంగా యుద్ధం చేస్తోంది. ఆశ్చర్య మేమంటే ఆ పదికుక్కలు దీని ధాటికి తట్టుకోలేక తికమకపడిపోతున్నాయి.

తనకుక్కమీద వాటి వెధవదౌర్జన్యం చూసి సీతకు మహా కోపం వచ్చింది. దగ్గరున్న రాయితీసుకొని "ఛీ! ఛీ!!" అంటూ గట్టిగా వాటిమీదకు విసిరింది కాని, సుబ్బారావు చేతికర్రలా ఆ రాయి గురితప్పి తన కుక్కకే తగి లింది. కుక్క "కుయ్యో" మని "నన్ను కొట్టావేంటమ్మా" అన్నట్టు చూసింది పాపం. సీత విసిరినరాయి తమ మీద పడకపోయినా, ఈకుక్కకు మానవాంగన

మద్దతువుందని గ్రహించి, ఆ బలగ మంతా పిక్కబలం చూపించాయి. సీత మాత్రం కుక్కను కాపాడబోయి దాన్నే కొట్టినందుకు చాలా బాధపడింది. వెంటనే లోనికి వెళ్ళి తాను తినడానికి వుంచుకున్న అన్నాన్ని ఆకులో పెట్టి తీసుకొచ్చి గేటుతెరిచి ఆ కుక్క ఎదురుగా పెట్టింది. ఈ అయాచిత ఆదరణకూ, ఆహ్వానానికి ఆ అమాయకజీవి, ఆశ్చర్యంగా తల పక్కకు వంచి చూసింది "తనకా? కాదా?" అన్నట్టు. 'నీకే ... రామ్మా" అంటూ ఆప్యాయంగా పిలిచింది సీత అర్థం చేసుకున్న కుక్క ఆత్రంగా రాలేదు. తన హుందాతనం తగ్గిపోకుండా మెల్లగా వచ్చి మరోసారి ఆమెను చూసింది. "తినూ" అంది సీత. ఇంక డౌటు లేదనుకుందేమో వంచిన తల ఎత్తకుండా సుష్టిగా ఆరగించి. మరోసారి చూపుల్తో సీతకు "థాంక్స్'' చెప్పి గేటువైపుకు వెళ్ళబోయింది. "అభీ' అని సీత పిలిచింది. ఇదేమిటి? తనకు కొత్తపేరన్నట్టు తల పక్కకువంచి వెనక్కి తిరక్కుండానే చూసింది. "నువ్వు బైటికి వెళ్ళొద్దు. ఆ వెధవ కుక్కలు కరవవచ్చు గేటులో పడివుండు'' మానవ భాషను కొన్ని కుక్కలు అర్థం చెసుకుంటాయేమో... ''జీ హుజూర్'' అన్నట్లుగా ఆమె దగ్గరగావచ్చి నిలబడింది. దాని వినయం చూసి సీతకు ఎందుకో జాలికలిగింది. మెరుపులేని బంగారు రంగుతో నున్నగా వున్న ఆ కుక్కవీపుపైన చేయివేసి "నువ్వు నిజంగా అభిమన్యుడివి,'' అని అభినందించింది. అందుకే కాబోలు ''అభీ'' అని పిలిచింది అని కుక్క అనుకోలేదు కాని, ఆమె అమృతహస్తం తనమీద పడగానే అంతవరకూ ఎవరి నుండీ ఇంతటి ఆప్యాయతను పొందని ఆ కుక్క మనస్సు కృతజ్ఞతతో నిండిపోయింది. తల పైకెత్తి చూసింది. రెండు ఆనందాశ్రువులు కుక్క కళ్ళల్లో నుంచి జారిపడడం చూసిన సీత పకపకా నవ్వింది.

ఈ సంగతంతా ఆ రాత్రికి రాత్రే సుబ్బారావుతో పూసగుచ్చినట్లు చెప్పింది సీత. పైగా తను దానికి పెట్టిన ముద్దు పేరుగురించి కూడా వివరించింది. సుబ్బారావు మొదట తన శత్రువును సీత చేరదీస్తున్నందుకు కంగారుపడ్డా చివరికి సర్దుకున్నాడు. దానికి కారణం తను ఆఫీసుకు వెళ్ళి తిరిగివచ్చేంతవరకూ సీత ఒక్కర్తేవుంటుందన్న బెంగ కొంత తీరింది. ఈ సంఘటనతో తన విరోధి జాతిగా చిత్రీకరించుకున్న కుక్కల పైన సుబ్బారావుకు కొంత మంచి భావం ఏర్పడింది

రోజులు గడిచేకొద్దీ, రోడ్డుమీద నుంచి కాంపౌండులోకి చేరిన 'అభీ' సీతకు అభిమాన పాత్రమై హాల్లో మకాం పెట్టడం దగ్గరనుంచి సీత ఎక్కడుంటే

అక్కడ బాడీగార్డులా అటెంన్షన్‌లో నిలవడం మొదలుపెట్టింది. ఒకటి రెండుసార్లు వెధవ కుక్కకు మరీ అంత చనువివ్వడం మంచిది కాదందామను కున్నా సీత మనసు ఎక్కడ బాధపడు తుందో అని అనలేకపోయాడు సుబ్బా రావు.

ఆసలు ఈ జన్మలో కుక్కను పిల వడంగాని దానికేసి చూడ్డంగాని జరగ కూడదని ఒకప్పుడు శపథంచేసిన సుబ్బారావు ఒకరోజు హాల్లో కూర్చొని భార్య ఇస్తున్న తాంబూల చిలకలు సేవిస్తూ-- తమ ఎదురుగా కూర్చున్న అభిని చూసేసరికి - దాన్ని కాస్త పలక రించాలనిపించింది. 'అభీ' అనిపిలిచాడు. ఇలా అతని పిలుపుకు నోచుకుంటానని భావించని ఆ కుక్క తక్కున సుబ్బా రావు దగ్గరకొచ్చి నిలిచింది. "వెధవ ముండవి...ఎక్కడ పుట్టావో ఇక్క డకు చేరావ్." ఈమాటలు తనని అనటం లేదు కదా అన్నట్టు అనుమానంగా చూసింది సీత. "మా సీత అభిమానానికి పాత్రమయ్యావు" అంటూ దానిమీద అంటీ అంటనట్టు చెయ్యివేశాడు. ఈ మాటతో "హమ్మయ్య" తనను కాదనుకుంది సీత. పులకించి ఆ కుక్క చెవులు కిందకు వాల్చింది. ఇప్పుడు సుబ్బారావు ఆ కుక్కను నిసితంగా చూడ్డం మొదలుపెట్టాడు. "అభీ" అని మళ్ళీ పిలిచాడు. ఇప్పుడు చెవులు నిటా రుగా నిలిపి "ఎందుకు" అన్నట్లు మెడ ప్రక్కకు వంచి చూసింది. దాని నుదురు మీద ముడతలుపడ్డాయి. "అబ్బే... పూరికేలే, దూరంగా పో" అన్నాడు. సీత పకపకా నవ్వింది. ఆ నవ్వే సుబ్బారావుకి సీత ఇచ్చే పెద్ద రిలీఫ్. ఎంతకోపంలో వున్నా సుబ్బారావు ఆ నవ్వుకు ఐస్ కాలేడు గాని చల్లబడిపోతాడు. "ఏమిటి కుక్కతో మాట్లాడుతున్నారు?" నవ్వాపు కొని అడిగింది. "సీతా నువ్వెప్పుడన్నా కుక్కను క్లీన్‌గా అబ్జర్వు చేశావ్?" "అబ్జర్వా! అబ్బే దానికి అలాంటి గజ్జీ గిజ్జీ లేదండీ-"సీతకు ఇంగ్లీషు తెలీదు "చచ్చాం" అనుకున్నాడు మనసులో "కుక్కసబ్బు తెప్పించి రెండు రోజుల కొకసారి స్నానం కూడా చేయిస్తున్నా నాయె" అంటూ ఇంకా ఏదో చెప్ప బోయింది సుబ్బారావు ఇంక లాభం లేదనుకొని "అబ్బ! అదికాదు" అని విసుక్కున్నాడు. ఆ విసుగుదలతో సీత ధోరణికి బ్రేక్‌పడింది. 'ఈ కుక్క ఎప్పుడైనా తోకాడించడం నువ్వు చూశావా?" నిజమే... సీత ఇప్పుడు ఆలోచనలో పడింది. అవును, ఏ నాడూ అభి తోకాడించడం తను చూడలేదు. అదే సుబ్బారావుకి చెప్పింది. "తోకాడిం చని కుక్క ఎక్కడైనా వుంటుందా?" "అదేంపిచ్చి ప్రశ్నండీ! ఇక్కడుందిగా" అంది సీత

ఆ సమాధానానికి సుబ్బారావుకి

కోపం వచ్చింది. ఆ కోపంచూస్తే సీతకు నవ్వురావడం తప్పదు. వెంటనే చల్లారడం సుబ్బారావుకీ తప్పదు ఆమెకు సుబ్బారావు చిరుకోపం అందమైతే సీత నవ్వు అతనికి ఆనందం

ఈ కుక్కతోక విషయాన్ని బేంక్ ఇంట్రవెల్ టైంలో టీ సేవిస్తూ సుబ్బారావు స్నేహితులతో చెప్పాడు. ''తోకాడించని కుక్క వుంటుందా?'' మిత్రులంతా ఒకేసారి ఆశ్చర్యాన్ని ప్రకటించారు.

''ఒకవేళ పేరాల్సిస్ అనేది కుక్కతోక కొస్తుందేమో'' అన్నాడు తీవ్రంగా ఆలోచించి ఇంట్లో హోమియో కొత్తగా ప్రాక్టీసుచేస్తున్న చిన్నారావు "నోనో! నంథింగు రాంగ్! ఏనరమో ఏక్షన్‌తప్పి వుంటుందంతే,'' అన్నాడు రంగారావ్. రెండింటి భావం ఒకటేకావడంవల్ల హెడ్ క్లర్క్ వెంకట్రావు బిగ్గరగా నవ్వాడు. అంతా అతని కేసి చూశారు. ''చెవులుండి వినలేనివాళ్ళూ కళ్ళుండి చూడలేని వాళ్ళూ, నోరుండి మాట్లాడనివాళ్ళూ మనుషుల్లో వుండగా —వెధవది మాటా మంతీ లేని కుక్క తోకుండి ఆడించలేదంటే పెద్ద ఆశ్చర్యమేమిటి."నిజంగా అది జోకేకాని ఎవ్వరూ నవ్వలేదు. తన శ్రమ వృధా అయినందుకు వెంకట్రావ్ వెంటనే లేచివెళ్ళిపోయాడు.

ఏ ఇల్లయినాసరే చూడగానే వాస్తు చెప్పి ఆ ఇంటి యజమాని గుండెల్లో రాయిపడవేసే వాస్తురోగ పీడితుడు సుబ్రమణ్యం "అలాంటి కుక్క ఇంట్లోనే

కాదు... ఇంటి గుమ్మం ముందున్నా ఆ యింటి యజమానుంకు అరిష్టం, అంతేకాదు ప్రాణాపాయం కూడా" అన్నాడు. ఆ మాటలతో సుబ్బారావుకి మతిబోయినంత పనైంది. ఇంతలో టైమైంది. తిరిగి ఎవరూ తోకాడించని కుక్కగురించి చర్చించే అవకాశం లేక పోయింది ఎవరిపనిలో వాళ్ళు పడ్డారు సుబ్బారావుకు మాత్రం ఎకౌంట్ బుక్స్ లోని రెండంకెలన్నీ తోకాడించనికుక్కల్లా కనిపించసాగాయి. పుస్తకాన్ని మూసి వుసూరుమంటూ నిట్టూర్చి కుర్చీకి జార గిలపడ్డాడు పనిచేసుకుంటూనే ఇతర్లను అందులో ముఖ్యంగా లేడీ ఎకౌంటెంట్లను ఓరకంటితో జాగ్రత్తగా కనిపెట్టే వెంక ట్రావుకు ఈ దృశ్యం కళబడింది.

''కుక్కను గురించేనా ఆలోచన?''

''వెధవ కుక్కని విడిచిపెట్టి పారేయ కూడదూ?"

"విడిచిపెట్టినా పోదయ్యా బాబూ! అది పోయినా అవి దూరుకోదు ''

"కుక్కలంటే మీ ఆవిడికి అంత ఇష్టమా?" సుబ్బారావుఅదోలా చూశాడు.

"డోన్ట్ మిస్టేక్ మి ... కొంతమం దికి కొన్ని అభిరుచలుంటాయి. చూడు ...పైగా బిడ్డాపాపా లేరనుకుంటా ...ఓ పని చేస్తావ్?" ఏమిటన్నట్టు చూశాడు సుబ్బారావు. "మా యింటి పక్కన రెండు ఆల్షేషన్ డాగ్స్‌వున్నయి. రెండూ మగవే. ఒక కుక్కను ఎవరి కైనా కావాలంటే ఇస్తానంటున్నాడు.''

"ఎవరతను?"

"మన బేంకులోఎకౌంటున్నవాడే... చలపతి లేడా.''

"ఫ్యాన్సీషాప్ ఓనరు.''

"ఆఁ ఆఁ అతనే"... వాళ్ళ సంభాషణ అంతటితో ఆగిపోయింది.

ఈ ఛాన్సు ఎవరన్నా కొట్టేస్తారేమో నని బేంకుపని కాగానే చలపతిరావు ఇంట్లో వాలాడు సుబ్బారావు. గొలుసు లతో కట్టివున్న రెండు కుక్కలు ''భౌయ్" మని అరవడంతో బిగిసి పోయాడు అదృష్టవశాత్తూ చలపతి ఇంటిదగ్గరే వున్నాడు. అతిథి సత్కారా లయిన తర్వాత ఆవేశంగా కుక్కలను చూస్తూ తను వచ్చిన సంగతి చెప్పాడు. "దానికేం ఒక కుక్కను తీసుకెళ్ళండి" అన్నాడు చలపతి. వ్యవహారం ఇంత సులభంగా చక్కబడుతుం దనుకోలేదు సుబ్బారావు. తేలిగ్గా నిట్టూర్చి "రేపు మంచి రోజు. రేపువచ్చి తీసుకెళతా"అని లేచాడు. "వచ్చేటప్పుడు డబ్బు కూడా తీసుకురండి"

"డబ్బా!" నోరు ఆవలించాడు

''లేకపోతే అల్షెషన్‌ని ఎవరు వూరికే ఇస్తారాండీ;''

' మీరు కుక్కల వ్యాపారం కూడా చేస్తారండీ?"

బిగ్గరగా నవ్వాడు చలపతి. "నిజమే

స్నేహంలో కొందరు ఉచితంగా కూడా ఇవ్వొచ్చు... అసలు నేను వ్యాపారినే కదా.''

"ఎంతేమిటి రేటు?"

''మీ కైతే నూట ఏ భై '' ఈమాటతో సుబ్బారావు కళ్ళు తేలేశాడు. "అసలు దీని ఖరీదు మూడొందలండీ" అన్నాడు. వెధవ కుక్క కూడా ఇంత డింమాడు వుంటుందనే నిజం ఇప్పుడు తెలుసుకున్నాడు సుబ్బారావు.

"వస్తా.'' బేరంసారం లేకుండా పరుగుతియ్యబోయాడు.

''అరెరె! ఏమిటండీ- ఆగండి" సుబ్బారావు ఆగాడు.

''నిజం చెప్పొద్దూ రెండు కుక్కల్లో ఒకటి ఉచితంగా ఇస్తారని వెంకట్రావు చెబితే వచ్చానండీ''అని నీళ్ళు నమిలాడు.

"వెంకట్రావుగారి కయితే ఇస్తానన్నా."

"నన్ను పరాయివాడిలా భావిస్తున్నారా?" దీనంగా అడిగాడు.

అతన్ని చూసి నిజంగా చలపతికి జాలేసింది.

"సరే మీరెంత ఇవ్వాలను కుంటున్నారు?"

"ఊస లనుకోనిదే!"అన్నాడు సుబ్బారావు.

"అయితే ఓ పని చేయండి. ముందు ఒక యాభై రూపాయలిచ్చి పట్టుకెళ్లండి, తర్వాత చూద్దాం," అన్నాడు చలపతి. ఇక చూసేదేముంది...ఏభై రూపాయలకు ఆ కుక్క తనకు వచ్చినట్టే అనుకున్నాడు సుబ్బారావు. "రేపు డబ్బు తీసుకువస్తానండీ"అంటూ తిరిగి వెళ్లాడు

ఆ రాత్రి సుబ్బారావు భార్యతో అభి వల్ల జరిగే కీడు గురించి మిత్రుడు మణ్యం చెప్పిన సంగతి వివరించాడు ఆమెకు కూడా గుండెలు దడదడలాడాయి కాని ప్రాణంగా పెంచిన కుక్కను విడిచి పెట్టడం ఎలాగా అని ఆలోచనలో పడింది. దానికి ప్రత్యామ్నాయంగా అల్షెషన్ డాగ్‌ను తెస్తానని సుబ్బారావన్నాడు ''అల్షెషనంటే ఏమిటండీ?"అని అడిగింది అమాయకంగా. ''అవి ఈ కుక్కల జాతికే రాజుల్లాంటివి"అని సమయానుకూలంగా ఏదో చెప్పాడు.

"పాపం అభిని ఏంచేద్దామండీ?"

"ఈ చుట్టుపట్లలేకుండా తోలేయడమే." ఈ మాటతో మరీ బాధపడింది. ''పాపం తోకాడించకపోవడం దాని తప్పెలాగవుతుందండీ!" దీనంగాఅంది.

''అదుంటే మనం ఛస్తాం"అన్నాడు బిగ్గరగా. ఈ సారి సీత నవ్వలేకపోయింది "మీ ఇష్టం" అంది భారంగా.

మరునాడు ఉదయంనుంచి సీత మనసు బాగోలేదు. కుక్కను చూడకుండా తప్పించుక తిరగాలనుకుంది. కాని అభిమాత్రం ఆమెను వదలకుండా ఎక్కడ ఆమెవుంటే అక్కడికి వెళుతోంది. తను ఏం నేరం చేశానా అనే

అనుమానం అభీకి కలిగిందేమో! "మీ ఈ అలక్ష్యాన్ని భరించలేను కారణం ఏమిటి అన్నట్లుగా మొహంపెట్టి "భౌ" మని మొరిగింది. కుర్చీలో చతికిలబడ్డ సీత ఇప్పుడు చూడకుండా వుండలేక పోయింది. ముందుకాళ్లు నిగడదన్ని నిటారుగా కూర్చున్న అభి నుదురు చిట్లించి "ఎందుకు బాధపడుతున్నావ్" అన్నట్లు చూసింది అభికి కన్నీరు కనిపించకుండా తల వంచుకుంది సీత అభి ఆమె దగ్గరకుచేరి పద్మాల్లాంటి ఆమె పాదాలను నాకింది. సీత వెంటనే లేచి, సుబ్బారావు రాత్రి తనకు తెచ్చిన నేతి లడ్లు పొట్లంవిప్పి దాని ముందుంచింది. అభి ఆనందంగా తింది దాని జీవితంలో అంత రుచికరమైన పదార్థం తినడం అదే మొదటిసారి కావడంతో సీతను మరీ ఆప్యాయంగా చూస్తూ నోరు చప్పరించింది. తోకాడించకపోయినా అభిలో వున్నకొన్ని మంచిలక్షణాలే సీతను మరీ ఆకర్షించాయి దొంగతనం చేయదు. పెట్టి పిలిస్తేగాని ఆహారాన్ని ముట్టదు. అభి ఆడకుక్క అయినా గేటు విడిచి బైటికి పోదు ఎంత మగమహారాజు లాంటి కుక్క వచ్చి గేటు దగ్గర్నుంచి లొట్టలేసినా "జాగ్రత్త" అన్నట్టు గుర్రు పెట్టి బెదరగొడుతుంది. తన శరీరంపై ఏ కాస్త మలినం వున్నా నాలుకతో క్లీన్ చేసుకుండేగాని నిద్రపోదు. దానికి పగటినిద్రే అలవాటు. రాత్రంతా కాపలా కాస్తుంది. సీత ఒక రోజున పొరపాటుగా దొడ్డి తలుపు మూయడం మర్చిపోయి పడుకుంది ప్రొద్దున్న పనిపిల్ల వచ్చేసరికి గుమ్మం వెలుపల రెండు కాళ్ళూ, లోపల రెండుకాళ్ళూ పెట్టుకొని కూర్చొనుంది అభి. కన చీకట్లో పనిపిల్ల రావడంతో మీదపడి పట్టుకొంది పనిపిల్ల కేకలతో, కుక్క అరపులతో సీత పరుగున వచ్చింది. 'అభీ' అని పిలవగానే ఆ పిల్లనువదిలి సీత పక్కకొచ్చి నిలబడింది. "తలుపు ఎవరు తీశారే?" "తెరిచే వుందండీ" అని పనిపిల్ల సమాధానం చెప్పింది. అప్పుడు తనుచేసిన పొరపాటు జ్ఞాపకం వచ్చింది. నోరులేని అభి తన యజమానురాలు చేసిన పొరపాటు గ్రహించి తెల్లవార్లూ దొడ్డివైపునే కాపలాకాసింది. వెంటనే సీత మోకాళ్ళ మీద కూర్చొని అది జంతువనేమాటే మర్చిపోయి దాని మెడను వాటేసుకొని నుదురు ముద్దుపెట్టుకుంది. కాని ఈ సంగతి సుబ్బారావుకు చెప్పలేదు. కన్నీటితో కుక్కను చూస్తూ జరిగిన సంఘటనలన్నీ గుర్తుకు తెచ్చుకుంటూవుంటే మళ్ళీ దుఃఖం పొంగుకొచ్చింది.

గేటు తీసిన చప్పుడుకావడం-పులిలా గొలుసు లాక్కుంటూ పెద్ద గొంతుతో అల్సేషన్ అరుచుకుంటూ రావడం సీతను మళ్ళీ ఈ లోకంలోకి తెచ్చాయి. బేంక్ ప్యూన్ గొలుసు పట్టుకున్నాడు.

అభి ఈ దృశ్యం చూసింది. తన

విరోధి వస్తున్నట్లు భావించిందేమో బలా బలాలు కూడా అంచనావేయకుండా 'భౌ' మంటూ వెళ్ళి అల్సేషన్‌మీద పడింది నన్ను జయించేవారెవరంటూ గర్వంగా లోనికి వచ్చిన అల్సేషన్ జానీ' వెళ్ళి గోడ పక్కన పడి పళ్ళికిలించించి మొర గడం ప్రారంభించింది. కాని అభి వూరుకోలేదు." ఇక్కడ నుంచి పోతావా లేదా అన్నట్టు మొరుగుతూ వార్నింగు ఇస్తోంది సుబ్బారావు ఎంత పిలిచినా వెనక్కి తిరిగిచూడలేదు. ప్యూన్ బెదిరి గొలుసు విడిచాడు. అభి అవకాశం చూసుకొని మళ్ళీ జానీమీద కురికింది సీత "అభీ, అభీ" అం అప్పటికే చాలా సార్లు పిలిచింది. సుబ్బారావు సీత ఏదో పెద్ద నేరంచేసినట్లుగా చూస్తూ బుసలు కక్కుతున్నాడు. సీత వెంటనే లోనికి వెళ్ళి కర్రతీసుకొని వచ్చింది ఆవేశంతో కోపంతో అభీని చావబాదింది. ఈ దెబ్బ లతో అభి నోరుమూసింది కన్నీటితో సీతకేసి చూసింది 'నేనేం తప్పుచేశా?' నన్నట్టు. సీత దాని మొహం చూడలేక కర్ర విసిరేసి దుఃఖం ఆపుకుంటూ ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయింది. సుబ్బారావుకు సీత ప్రవర్తన ఆశ్చర్యంగా తోచింది. కాని ఏమీ మాట్లాడలేకపోయాడు. అల్సె షన్ గొలుసు తను అందుకొని "అప్పల స్వామీ ఆకుక్కను చుట్టుపట్లకురాకుండా తోలెయ్యి" అని ఆర్డరు జారీచేశాడు. రాగానే తనను బెదరగొట్టిందనే కోపంతో అప్పలస్వామి సీతవిసిరేసిన కర్ర నందు కొని ఫో అంటూ ఆ ఊరకుక్కను ఒక్క దెబ్బ కొట్టాడు ఉద 'కుయ్యో' మంది హాల్లో కూర్చున్న సీతకు ఆ ధ్వని గుండెల్లో కలుక్కుమంది వెంటనే బైటకువచ్చింది. అప్పలస్వామి మరో దెబ్బ వేశాడు.

"అప్పలస్వామీ" సీత ఆవేశంగా అరి చింది అప్పలస్వామి భయంగా చూశాడు. "ఆ కుక్క నెందుకు కొట్టావ్?"

"అదేంటమ్మాగారు... అయ్యగారు తోలెయ్యమన్నారు... పైగా మీరే కొట్టారు గదా అన్నాడు."

"నేను కొడతాను... నా ఇష్టం. అది నేను పెంచిన కుక్క పెట్టిన వాళ్ళకే అధికారం వుంది. మధ్యన నువ్వెవడవ్."

అప్పలస్వామి అయోమయస్థితో పడ్డాడు. "అప్పలస్వామీ, నువ్వెళ్ళు" అని సుబ్బారావు పంపించివేశాడు. "సీతా ఈ కుక్కనుచూడు" అంటూ సీతను ఓదార్చే ఉద్దేశంతో జానీని చూపించాడు. కాని సీత దృష్టి గేటుదగ్గర నిలబడ్డ అభీ మీదేవుంది.

"అభీ! నువ్విక్కడినుంచి వెళ్ళిపో. నువ్విక్కడకు ఎప్పుడూ రావద్దు-పో" ఆఖరిమాట దుఃఖపూరితంగా వచ్చింది. ఆమె మనోవేదన అర్థంచేసుకున్నట్టు అభి తలవంచుకొని మౌనంగా గేటుదాటి వెళ్లి

పోయింది సీత కళ్ళుమూసుకొని ఏడ్చింది. "సీతా" భయంగా పట్టుకున్నాడు సుబ్బారావు "అది కుక్క కాదండీ...మాటలొచ్చిన మనిషికన్నా మంచిదండీ...తెలివైనదండీ" అంది.

అప్పుడే కథ అయిపోలేదు సీత రెండుమూడు రోజులు అన్నంసరిగ్గా తినలేదు ఇంచుమించు బిడ్డకోసం బెంగ పెట్టుకున్న తల్లిలా అయింది. ప్రతిక్షణం తనను నీడలా అంటిపెట్టుకు తిరిగే అభి జ్ఞాపకం రాసాగింది. కాని సుబ్బారావు బాధపడతాడనే వుద్దేశంతో పైకిమాత్రం జానీని కూడా జాగ్రత్తగా చూడసాగింది అయితే జానీ పెంపకం ప్రత్యేకం. దాని వంట వేరు. దాని తిండి వేరు. ఆ దంపతుల కది పెద్ద సమస్యే అయింది. జీతంలో సగం డబ్బు దానికి ఖర్చయ్యే స్థితికి వచ్చింది. సీత ఈ కుక్కను చూసుకుంటూ అభీని మర్చిపోతే అంతే చాలనుకున్నాడు సుబ్బారావు. సీత కూడా జానీలో అభీని చూడడానికి ప్రయత్నిస్తోంది ఎప్పుడైనా అభి వస్తుందేమోనని అప్పుడప్పుడు గేటుదగ్గర కెళ్ళి చూసేది సీత. కాని అభిమాత్రం తిరిగి ఏనాడూ కనిపించలేదు ఒక నెల గడిచే సరికి క్రమక్రమంగా జానీ సీత మనసులో అభి స్థానాన్ని ఆక్రమించుకుంది. అభిలాగే సీతను విడవకుండా అనుసరించేది సీతలో కూడా రానురాను అభి గుర్తులు మాసిపోసాగాయి.

ఆ రోజు ఆదివారం. సుబ్బారావు ఇంటిదగ్గరే వున్నాడు. సీతకు అష్టాచెమ్మా ఆడ్డమే తెలుసు హాల్లో భార్యాభర్తలిద్దరూ అవే ఆట ఆడుతున్నారు. జానీ దగ్గర్లో కూర్చొని ఆ ఆటను విచిత్రంగా చూస్తోంది

"సుబ్బారావుగారూ" అని పిలుపు వినిపించి ఇద్దరూ అటు చూశారు. చలపతి.

"రండి" అని సుబ్బారావు ఆహ్వానించాడు సీత లోనికి వెళ్ళింది జానీ చలపతిని చూడగానే తోకాడిస్తూ మీద కురికింది. నాలుకతో అతని శరీరాన్నంతా నాకింది. "అబ్బ వుండవే... నీకోసమే వచ్చాలే" అంటూ వారించాడు. 'ఎలావుందండీ మనజానీ.' ప్రశ్నించాడు. "మమ్మల్ని తింటోంది" ముక్తసరిగా సమాధానమిచ్చాడు సుబ్బారావు. చలపతి నవ్వాడు. సీత కాఫీలు తెచ్చింది. కాఫీ తీసుకున్నతర్వాత చలపతి "కుక్క సరదా తీరిపోయినట్టుంది. ఇక తీసుకపోనా" అన్నాడు. సుబ్బారావు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు

"ఏమిటలా చూస్తారు? "కుక్కను తీసుకెళ్ళడమేమిటి? ఎభైరూపాయలిచ్చి మీ దగ్గర నేను కొన్నాను." అన్నాడు. ఇప్పుడు కూడా చలపతి నవ్వాడు. "ఎంత అమాయకులండీ. అల్సెషన్ డాగ్ ఏభై రూపాయలకు రాదని ఆ నాడే చెప్పాను."

"మరెందుకు కిచ్చినట్టు?"

"ముచ్చట పడుతున్నారు కాబట్టి... ఏభైరూపాయలిచ్చి ఒక నెల వుంచుకోమన్నాను."

"చంపతీ" కోపంగా అరిచాడు. సీత భయపడింది.

"ఏం" ఎర్రగా చూశాడు.

"అన్యాయం! ఇంతవరకూ దీని కోసం రెండు వందలు ఖర్చుచేశాను."

"ఊరికే ఖర్చుపెట్టారా? మీ ఇల్లు కాపలా కాసింది కాబట్టి ఖర్చుపెట్టారు" అన్నాడు నిర్లక్ష్యంగా.

సుబ్బారావు ఆ మొరటు మనిషిని జయించడం కష్టమనుకొన్నాడు ఒక నిర్ణయానికి వచ్చి "సరే యాభై ఇచ్చి తీసుకెళ్ళండి"

"ఇంతకాలం మీ దగ్గరుంచి నందుకు అడ్వాన్సుగా ఆ ఏభై రూపాయలూ తీసుకున్నాను. ఇప్పటికైనా అర్థమయిందా."

"అర్థమయింది మీరు వట్టి వ్యాపారస్తులేకాదు...దొంగ వ్యాపారస్తులని."

"సుబ్బారావ్! మర్యాదగా మాట్లాడు."

"లేకపోతే ఇది మర్యాదంటావా?" ఎదురు ప్రశ్న వేశాడు సుబ్బారావు

"మర్యాదస్తుణ్ణి కాబట్టే ఆ రోజూ, ఈరోజూ ఒకే మాటమీదున్నా. ఇది మూడు వందల రూపాయలు విలువచేసే కుక్క ...మీకు కావాలంటే సగం రేటు కిస్తా మిగతా వందా ఇటు పారేయండి" చేయిచాచాడు అతని లౌకికానికి సుబ్బారావు కోపంతో వణికి పోతున్నాడు భర్త అయోమయస్థితిని చూసి "కుక్క

మాకు అవసరం లేదండీ ...మీరే తీసు కెళ్ళండి" అంటూ సీత కంగారుగా భయంగా చెప్పింది.

"ఆడదానికున్న ఆలోచన లేదు .. పైగా పెద్ద ఎకౌంటెంటు" అంటూ గుమ్మం దాటాడు. కుక్క అతన్ని అను సరించింది. ఆఖరిమాటతో సుబ్బారావు తన్ను తాను మరచాడు "రాస్కెల్ ఏం పేలావ్" అంటూ వెనక బడ్డాడు. వెళ్ళే చలపతి గేటుదగ్గర వెనక్కి తిరిగి "జానీ కేచ్ హిం" అంటూ సుబ్బారావుని చూపించాడు. జానీ భౌ మంటూ వెళ్ళి ముందుకాళ్ళు రెండూ సుబ్బారావు గుండెలమీద వేసి పీకపట్టుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తోంది. సీత కెవ్వున అరచింది.

ఇంతలో ఎక్కడ నుంచి వచ్చిందో అభి "భౌ" మంటూవెళ్ళి జానీ పీకపట్టు కుంది. ఈ హఠాత్ పరిణామానికి అంతా విస్తుపోయారు. సీత దుఃఖంతో సంతోషంతో ఊగిపోయింది. జానీ తన ప్రయత్నాన్ని విరమించినా అభి వూరుకోలేదు. తరిమి తరిమి జానీని కరుస్తోంది జానీ పారిపోయింది. చల పతి బెదిరించబోయాడు. ఇప్పుడు సుబ్బా రావుకు పట్టిన గతే చలపతికి పట్టింది. రెండుకాళ్ళూ చలపతి గుండెలమీద వేసి భయంకరంగా మొరుగుతూ పీకపట్టు కోవడానికి ప్రయత్నిస్తోంది అభి

చలపతి భయంగా "సుబ్బారావ్" అని అరచాడు. ఇప్పుడు సుబ్బారావు ధీరోధాత్తుడయ్యాడు.

"అది నీలాగా... నీ జానీలాగా విశ్వాసంలేనిది కాదు. పిరికిదీ కాదు. ఏభై రూపాయలూ నాముందు పడితేగాని అది నిన్ను విడిచిపెట్టదు." కంగారుగా చలపతి వణికేచేతులు కోటు జేబులో పెట్టి అయిదు పదిరూపాయల నోట్లు తీసి ముందుకు విసిరాడు. చలపతిమీది మళ్ళీ మొరిగింది అభి సీత "అభి" అని పిలిచింది. అభి చలపతిని వదలి సీతదగ్గరకొచ్చి నిలబడింది. 'బ్రతుకు జీవుడా' అనకొని చలపతి వూడిపోయే పంచెని వెనకదోపుకుంటూ గేటుదగ్గర ఒకసారి బోర్లాపడి లేచి పారి పోయాడు. ఈ దృశ్యాన్ని చూసిన సుబ్బారావు సీతే కాదు అక్కడ పోగైన వారు కూడా విరగబడి నవ్వుకున్నారు. "నేను మంచిపనిచేశానా" అన్నట్టు చెవులు రిక్కించి, సుబ్బారావును మార్చి మార్చి చూసింది అభి. తన భర్త అవమానాన్నే కాదు ప్రాణాన్నికూడా కాపాడిన ఆ మూగజీవి మెడను వాటేసు కొని నుదురుపై ముద్దుపెట్టుకుంది సీత. సుబ్బారావు కూడా మోకాళ్ళమీద కూర్చుని "అభీ" అని ప్రేమగా పిలి చాడు సీతను విడచి సుబ్బారావు దగ్గర కొచ్చింది

"ఏది ఏమైనాసరే ఈ జన్మలో నిన్ను విడిచిపెట్టలేం అభీ" అంటూ ఆప్యా యంగా తలపై మెల్లిగా స్పృశించాడు.

"ఏమండీ!" సీత హఠాత్తుగా అరి చింది. ఏమిటని సుబ్బారావు భయంగా చూశాడు. సంతోషంతో ఉబ్బితబ్బి బ్బవుతూ సీత "చూడండీ మన అభి తోకా డిస్తోంది". సుబ్బారావు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. నిజమే అభి ఇప్పుడు సంతో షంతో తోకాడించడమేకాదు చక్రంలా తిప్పుతోంది